

Власти Либије су почеле да деле оружје становништву да би се супротставило страног интервенцији. То је изјавио данас у аудиоговору, обративши се нацији, либијски лидер Моамер Гадафи. Он је истакао да се земља спрема за трајни рат, те ће се њени становници борити против западне коалиције за сваки педаљ своје земље. Та је изјава била одговор на низ ракетних и авионских напада на либијске војне објекте од стране коалиције. Према подацима либијске ТВ, нападнути су били и цивилни објекти. Погинуло је више од 50, а рањено 150 људи. Међу жртвама су углавном цивили. „Тачкасти напади“ на војне објекте су се сручили на главе обичних Либијаца, међу којима су сигурно били и противници режима Гадафија, јер је коалиција бомбардовала и гађала град који је био бедем либијске опозиције!

Грађани Србије као нико други добро знају цену прецизности НАТО-ових пилота! Тешко да ће они заборавити како су тобоже асови срушили железнички мост заједно са путничком композицијом која се тада кретала тим мостом, те како је била нападнута кинеска амбасада у Београду! Дакле, Срби, који су осетили сва блага такве демократизације на НАТО-ов начин, више од других Европљана имају право да оцене ситуацију у Либији. Ево мишљења Ђорђа Вукадиновића:

Мислим да Европа, односно водеће државе Европске Уније, помало су непромишљено ушли у акцију против Либије и у ескалацију, чији исход се не може сигурно предвидети. Помало слично као и на Косову 1999. године, одлука о војној интервенцији или о интервенцији која може да ескалира у војну акцију, донета без довољног консултовања, без довољног размишљања о последицама, на основу притиска једне стране. За то што се десило 1999. године притисак је извршен из Вашингтона и од стране тадашње америчке администрације. А овога пута притисци су дошли из Париза и из Лондона. А САД се овога пута просто мало држе у другом плану, иако је потпуно јасно испод ког притиска су друге стране наступале. Интересантан је став Немачке по том питању, као што је то што је била уздржана приликом гласања у Савету Безбедности. И тако је јасно демонстрирала неслагање са том војном акцијом. Можда је по први пут барем на важном питању стала на страну Русије и Кине, а не на страну својих сталних савезника Вашингтона, Лондона и Париза. Тако да мислим да је у перспективи после овог гласања, односно уздржаног става Немачке у Савету Безбедности, могу бити најзначајније ствари поред конкретног повода, односно конкретне акције против Либије. А што се саме те акције тиче, мислим да је тешко веровати да ће моћи да се избегне нека ескалација насиља, иако ће барем привремено обе стране бити заинтересоване да одговорност за војну акцију не падне на њих. Мислим да ће и господин Гадафи покушати да барем

психолошки демонстрира уздржаност, да не буде тешко окривљен као виновник сукоба. Као што ће и западни савезници такође бити заинтересовани да одговорност за евентуалну војну активност падне на страну Гадафија. И без обзира на то што ће се на први поглед уздржавати, јасно је да постоји спремност на Западу па и воља да до интервенције дође. Исто тако, устаници против Гадафија у Бенгазију имају животни интерес да насиље ескалира. И мислим да ће они ће радо и инсценирати такву ситуацију и провоцирати Гадафијеве снаге, баш слично као и Албанци на Косову. Тако да мислим да ће до извесног сукоба доћи, питање је само његовог интензитета и какве ће бити последице. А оне ће очигледно бити много теже за саму Европу, односно за Европску унију, и у политичком, и у економском смислу. У политичком смислу што ће се овај привид европске политике распасти већ приликом гласања у Савету Безбедности. А у економском и можда још неком другом смислу последице ће зависити од тога, уколико насиље буде ескалирало, колико, рецимо, пуковник Гадафи буде имао снаге и спремности да изазове кризу у Медитерану, да удари по интересима поготово Француске и Велике Британије, колико је то у његовој моћи. Дакле, биће сигурно политичких последица, и то неповољних са станишта Европске Уније, односно њиховог јединства, поготово од извођења Немачке из ове војне и политичке операције. А какве ће бити економске последице, то ћемо тек видети.

То је било мишљење српског политиколога Ђорђа Вукадиновића. С њим се слаже и други стручњак у области политикологије – Гостимир Поповић.

Под унилатералним америчким вођством делови снага НАТО савеза су отпочели агресивне нападе из ваздуха на либијску територију са веома бизарним оправдањима. А једно од њих је да је либијски вођа пуковник Гадафи агресор у Либији, што нема везе са здравом логиком, а камоли са истином. Међутим, почело је што је почело. Ваздухопловне активности су врло снажне, и ми очекујемо њихову даљу ескалацију. Жртве су по правилу и на почетку, а и на крају, у даљем току догађаја биће цивили, биће недужни људи, биће либијски народ, биће земља која је доскоро била просперитетна и веома богата. Она ће сада да осиромаше и да буде разорена. Дакле сва ова разарања која су покренута, немају никаквог оправдања и представљају кршење свих међународних повеља и свих конвенција, које су досада донесене. Према томе, ово би требало што пре зауставити. Али што је још важније, требало би на неки начин инспираторе оваквих акција по свету довести пред неку врсту правде или на неки начин спречити такво њихово деловање. Цела евромедитеранска зона, дакле северни обод Африке и јужни обод Европе су у опасности. А вероватно је у опасности и глобални мир, имајући у виду снаге које тек треба да нарасту у дејству према Либији. Када повучемо једну паралелу између 1999. године и ваздушне агресије на тадашњу СФРЈ, имамо исти случај и у Либији, где се једноставно жели направити дестабилизација, где се жели извршити одређено ватрено дејство и где се жели чак и у Либији одвојити један део Либије. Много је сличних ствари, много је сличних момената. А једини заједнички именитељ јесте да је у овом случају носилац активности, као и у претходном случају, Сједињене Америчке

Државе. И види се да они праве највише нереда на планети. Овог пута у Средоземљу.

Аутор: Вера Жердева

(Глас Русије)